

[Erik Eriksen.]

Staten har år for år øget skattetrykket. Et stadig tungere åg lægges på skatteborgernes skuldre, og rekorden nås i indeværende finansår. Ved samtidig at lade staten stå for stadig større udgifter nærmer vi os det mål for socialdemokraterne, vi fra oppositionens side vil bekæmpe, nemlig at borgerne unyndiggøres, og at staten bestemmer, hvor meget den enkelte må tjene, og hvortil borgernes indtægter må bruges. Det er klart, at det private erhvervsliv herved svækkes lidt efter lidt. Erhvervslivet beholder ikke penge nok til at foretage de investeringer, der er nødvendige. Men formynderstaten ved også råd for dette: den byder på lån eller tilskud til de virksomheder, den ønsker fremmet. Og bliver konkurrencen for hård, er den sindet at kaste en beskyttende kåbe over de ramte. Vi så et særdeles karakteristisk eksempel på dette i forbindelse med de sidste overenskomstforhandlinger: det samlede landbrug påpegede i en henvendelse til regeringen nødvendigheden af en omkostningssænkning. Regeringen ville ikke vide af dette forslag. I stedet tilbød den Landbrugets Arbejdsgiverforening, at landbruget kunne få lidt tilskud og beskyttelse, hvis foreningen ville gå med til højere omkostninger. Jo, svikmøllen går. Og det må indrømmes, at der i det private erhvervsliv desværre findes folk, som ikke kan eller vil se, hvad socialdemokratiets langsigtede linje indebærer. De glæder sig ensidigt over de små kortfristede fordele. Jeg skal slet ikke fordybe mig i den kendsgerning, at den administration, der er det nødvendige redskab for denne politik, heller ikke er gratis. Antal og omfang vil være stadigt stigende. Efterhånden som tiden går og levedoden stiger, bliver det mere og mere åbenbart, at alle kommer til at betale til alle. Jeg ved nok, hvad almindelige mennesker kalder en sådan form for økonomi.

Vi har derfor inden for oppositionen beskæftiget os meget med perspektiverne i denne politik. Venstre og det konservative folkeparti mener — for øvrigt med Hørup — at pengene ligger bedst i befolkningens lommer. Vi mener, at tiden og de store opgaver, erhvervslivet står over for, nødvendiggør, at vi begynder at efterleve den tanke, der ligger i de ord, jeg lige nævnte.

Vi må gradvis nedsætte statens udgifter og indtægter. Vore to partier har derfor, som det også er nævnt af den tidligere taler her i dag, stillet forslag om en nedsættelse af statsskatterne med ca. 800 mill. kr. og om en samtidig begrænsning af statens udgifter med ca. 400 mill. kr. Den politik, som således er formuleret af venstre og det konservative folkeparti, har naturligvis vakt harme i socialdemokratiske kredse. Socialdemokraterne med finansministeren i spidsen hævder, at den foreslåede politik er asocial og reaktionær.

Beskyldningerne for det asociale ligger formentlig i, at venstre og de konservative ønsker de sociale udgifter omlagt. For den kan ikke ligge i, at vi for alle skattepligtige indtægter under 15 000 kr. foreslår en nedsættelse af skatten med $\frac{1}{3}$ eller mere. På det sociale område tilsigter vi, at borgerne gennem forsikringer, der i højere grad hviler i sig selv, klarer følgerne af mindre alvorlig sygdom, kort arbejdsløshed o. lign. Derimod bør staten mere end nu hjælpe ved alvorlig sygdom, længere arbejdsløshed o. s. v. Jeg tror i det hele taget, at socialdemokratiet og regeringspartierne skulle tænke over, at de på dette som på så mange punkter i det politiske liv arbejder ud fra synspunkter, som for 2-3 menneskealdre siden havde en positiv værdi. Dengang var selv en kortere sygdom noget af en katastrofe for en familie. I dag er befolkningens levedod heldigvis så høj, at forudsætningerne for den sociale politik må være andre. De sociale forsikrings enorme administrationsomkostninger er med til at gøre denne tankegang påkrævet. Derimod er jeg rede til en udvidet hjælp til de virkelige nødstedte. Sagkyndige er da også enige om, at f. eks. åndssvage- og sindssygeforsorgen ikke er tilstrækkelig. Det drejer sig her om mennesker, der helt er afskåret fra at klare sig selv.

At det andet punkt af vor politik skulle være reaktionært, er ikke så præcist formuleret i anklagerne. Vor politik går ud på at give borgerne større rådighed over deres egen indtjening. Efter min mening er det en frisindet og liberal politik. Andre ønsker staten styrket på borgernes bekostning. Det finder jeg reaktionært. Det offentlige beslægtet nu tæt ved en tredjedel af borgernes samlede indkomst. Det er dobbelt